

N:o 5.

Ank. till Riksd. Kansli den 17 Febr. 1879, kl. 1 e. m.

*Andra Kammarens Första Tillfälliga Utskotts Utlåtande N:o 2,
angående väckt fråga om underdånig skrifvelse rörande
rätt för frivilliga skarpskytteföreningar att inköpa staten
tillhöriga gevär.*

Uti en inom Andra Kammarerna väckt, till Utskottets behandling hänvisad motion, N:o 34, har Herr A. W. Wigardt erinrat om de frivilliga skarpskytteföreningarnes ädla syftemål att i farans stund jemte armén försvara landet mot fienden. Men för fullgörande af denna deras uppgift vore skjutskicklighet ett nödvändigt vilkor. Staten hade häruti full anledning att, då skarpskytteföreningarnes medlemmar i allmänhet vore mindre bemedlade, på billiga vilkor tillhandahålla föreningarne till målskjutningar dugliga gevär, om ock ej af allra nyaste slag. Till detta ändamål ansåg motionären gevär af 1860 års eller den s. k. Wredeska modellen särdeles lämpliga, då dessa gevär, af hvilka han antog staten ännu innehafva ett stort antal, vore, ehuru till krigsbruk såsom föråldrade ansedda, dock till målskjutningsgevär ganska användbara. Med anledning häraf föreslår motionären,

att Riksdagen måtte i underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, det Kongl. Maj:t ville besluta, att de frivilliga skarpskytteföreningarne i riket må mot en bestämd billig afgift, högst fem kronor per gevär, få inköpa staten tillhöriga målskjutningsgevär af 1860 års modell, eller den s. k. Wredeska modellen, till det antal som af statens tillgång på sådana gevär medgifves.

Utskottet, som icke kan annat än gifva fullt erkännande åt motionens fosterländska syfte, har emellertid inhemtat, att, efter det Kongl. Maj:t ända sedan år 1864 lemnat skarpskytteföreningar tillfälle att först låna, sedan på billiga vilkor köpa flintlåsgevär, hafva under senare tid

åt skarpskytteföreningar, hvilkas styrelser derom gjort underdånig ansökan, till lån på högst tre år i sänder utlemnats dels exercisgevär, dels ock behörigen skottställda målskjutningsgevär mot förbindelse att gevären återställa i oförsämradt skick eller ock ersätta den skada, de under begagnandet lidit. Den skadeersättningspligt, som sålunda kan komma att åligga skarpskytteföreningar, bestämmes med ledning af Kongl. brefvet den 7 November 1872, som fastställer vissa värden på gevärets olika delar, värdena beräknade efter ett totalpris för geväret i sin helhet af 20 kronor, hvarjemte det står vederbörande förening fritt, att, om så önskas, lösa sig till geväret efter ett pris, som, derest geväret varit utlånadt minst 9 år, hvilket numera alltid torde vara fallet, är bestämdt till 15 kronor. Sedan flertalet af gevär af 1860 års modell blifvit omgjorda till bakladdningsgevär, samt 853 gevär blifvit på nyssnämnda villkor till skarpskytteföreningar utlånade, finnas af denna modell i kronans förråd endast 105 stycken brukbara samt 826 reparabla. Då således Kongl. Maj:t visat sig under en för skarpskytteföreningarne ganska fördelaktig form gå till mötes framställda önsknningar att få begagna gevär af det af motionären omordade slag; då tillgången derpå är temligen obetydlig, samt då ett medgifvande för föreningarne att till ett allt för lågt pris lösa gevären lätt skulle medföra den följd, att de få gevär af 1860 års modell, som staten ännu eger, skulle inköpas af föreningar, som kanske snart upplösas, hvarigenom bestående eller nybildade skarpskytteföreningar skulle förlora den förmån att få låna gevär, hvaraf de nu äro i åtnjutande, får Utskottet hemställa,

att ifrågavarande motion ej må till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 17 Februari 1879.

På Utskottets vägnar:

C. G. HAMMARSKJÖLD.